

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 21

22. května 2011

Cena: 7 Kč

ŠEDÁ JE VŠECHNA TEORIE A ZELENÝ STROM ŽIVOTA

Teologie je nerozlučně spjata s prostředím církve. O této skutečnosti svědčí i fakt, že se tato věda i nejrůznější obory na ni navazující pěstují nejen na teologických fakultách, ale jejich absolventi si své poznatky rozšiřují dále a snaží se je uvádět do praxe celý profesní život. Velkou příležitostí sdělit si zkušenosti a obohatit se o vzájemné pohledy představují konference; jedna z nich, s názvem Víra a služba, se konala 11. a 12. května v Hradci Králové, kde ji pořádala již po několikáté zdejší diecéze. A byla velkým potvrzením rčení: „šedá je každá teorie, věčně zelený strom života“. Od bratra biskupa Štěpána Kláska i Martina Chadimy se všem dostalo vřelého přijetí, oba také představovali ostatním jednotlivé přednášející. Rozsah témat byl opravdu široký, některá se teologie dotýkala spíše okrajově – jako například promluva dr. Mitlöhnerna, ředitele Ústavu sociální práce UHK, jenž zprvu vyzbrojil přítomné základními pojmy problematiky trestného činu, jak mu rozumí trestní zákoník z 1. 1. 2010, a poté umožnil orientaci v otázce dvou závažných skutečností, kvalifikovaných jako trestný čin: nepřekážení a neoznámení trestného činu. Jaká je souvislost s povoláním duchovního, je nasnadě: praktické důsledky mohou nastat v situaci zpovědi, kdy se dozví o páchání trestného činu, např. týrání svěřené osoby.

Způsobem vpravdě teologickým uchoopil naopak téma konference další řečník, religionista Ivan Štampach; orientoval se na Ježíšova slova „kdo je z vás největší, ten bude vaším služebníkem“, která stála u dějinách v rozporu s hierarchickým uspořádáním společnosti i církve. Shrnul, které společnosti braly Ježíšova slova vážně a kde se ujímalo povědomí

rovnosti lidí (například řeholní řád františkánů, raná Jednota bratrská, Quakeri – náboženští protagonisté demokracie v občanském a sociálním prostoru). Ježíš přichází s poselstvím Boží vlády; přitom však nezabývá učedníky svobody a důstojnosti, naopak je povyšuje a osvobozuje, sloužit v jeho království není nic pokořujícího. Přichází s novou perspektivou – přátelství a lásky.

Sestra Alena Naimanová prokázala, že své téma Ekumenismus a ženy nemá zvládnuté jen po teoretické stránce, ale že se na tomto hnutí aktivně podílí. Nejdříve je představila obecně, v souvislosti se známým textem Janova evangelia, oddílem o dobrém pastýři. Pro duchovní zápas je nutná nerozdělená síla, tak jak to platí i v řadě dalších oblastí. V naší církvi jsou počátky ženských aktivit v ekumenickém hnutí spojeny s osobností prof. Anežky Ebertové, která zastávala místo generální tajemnice Ekumenické rady církví v Československu. Vlastní zkušenosti sestry Naimanové souvisejí s prací v Komisi žen při Ekumenické radě církví a prací ve výboru Světového dne modliteb, hnutí, jehož mottem je informovat se, modlit se, jednat. Zmínila i jména žen, které se v současné době angažují ve zmíněné oblasti.

Na ženy se ještě jednou zaměřila sestra Olga Libalová, jmenovitě na ty, vysvěcené v naší církvi. V současné době jich je 115. První z nich byla Olga Pešková-Kounovská. Naděжда Procházková-Brázdilová jako první získala úplné teologické vzdělání.

O setkání Víry a umění byl referát sestry Jany Wienerové, který pro její nepřítomnost přednesla ses. L. Kucukzková. Toto setkání je třeba pojímat jako oboustranný akt – toho,

Dokončení na str. 3

V náboženské obci v Liberci dochází v poslední době k několika změnám. Nejprve došlo po volbách během shromáždění náboženské obce 10. dubna k ustavení nové rady starších, kdy její členové dali týden na to slib do rukou br. biskupa Štěpána Kláska. V současné době dochází ke změnám i v duchovenské oblasti, kdy z naší náboženské obce odchází vojenský kaplan Mgr. David Tomčík a na jeho místo jako duchovní je slavnostně uveden v úřad br. biskupem Kláskem jáhen Vojtěch Basl. Přejeme oběma služebníkům Božím hodně sil ke zvládnutí nelehkých úkolů, odcházejícímu duchovnímu hodně sil a vytrvalosti v nelehkých podmínkách zahraniční mise – a nastupujícímu duchovnímu Boží požehnání v duchovenské činnosti. (rst)

DO DRÁŽĐAN ZA POZNÁNÍM – MEZINÁBOŽENSKY

Unikátní sbírku osmanských artefaktů saských kurfiřtů mělo město Drážďany dlouho uloženo ve svých depoziářích. Po náročné rekonstrukci se je ale rozhodlo trvale vystavit v Rezidenčním zámku. Jak se návštěvník dozví, saští panovníci prý rádi pořádali šlechtické zábavy, na které se strojili do napodobenin osmanských oděvů, ale při hrách a hostinách používali právě dary či válečnou kořist skutečně pocházející z různých končin někdejší Osmanské říše. Pěkné práce starých zbrojařů, kovotepců i zlatníků

skutečně berou dech a český výklad z elektronického průvodce zasvětil návštěvníky do celého historického kontextu. Propagace této výstavy u nás nebyla nijak viditelná, ale díky časopisu Nový Orient se jí trochu pozornosti dostala. Tak se zrodil nápad uspořádat mezináboženský výlet do Drážďan a sbírku si prohlédnout. Náboženská obec v Praze–Holešovicích po roce opět uspořádala společnou akci s tureckým sdružením Mozaiky Platform Dialog (www.platformdialog.cz), které se na mezikulturní i mezináboženská setkání zaměřuje (sdružení čerpá z myšlenek tureckého myslitele F. Gülena).

V sobotu 7. května se vypravilo téměř čtyřicet cestujících na cestu, která nebyla jen procházením po výstavě.

Celá skupina byla skoro rovnoměrně rozdělena mezi turecké muslimy a křesťany z různých denominací i další zájemce z řad akademiků i studentů (několik studentů pražského Husova institutu teologických studií se také připojilo). Od loňska byl patrný jistý posun co do účasti, tak do úrovně vzájemné komunikace, která byla ještě trochu ostýchavá, ale přesto vřelejší.

Abychom však do Německa neputovali jen za výstavou, rozhodli jsme se také navštívit místní partnerskou tureckou organizaci Mozaiek – Akademii pro mezikulturní dialog a Ekumenické informační centrum. Zde jsme se setkali s představiteli obou organizací, jejich programovými vedoucími, ale hlavně si mohli vyslechnout zajímavé vyprávění o jejich práci, zkušenostech a načerpat tak nápa-

dy pro vlastní působení v mezináboženském a mezikulturním dialogu v České republice.

S oběma organizacemi se ještě setkáme v červnu na Kirchentagu, kde jak Akademie, tak Ekumenické centrum spolupřipravují řadu dílčích programů a naše církve se zde bude prezentovat při Středoevropském setkání křesťanů, které se bude v rámci Kirchentagu rovněž konat.

Také jsme si slíbili, že tím naše spolupráce neskončí, ale že se budeme navštěvovat i nadále a hlavně spolu rozvíjet dialog kultur a náboženství ve svých zemích a snad i přeshraničně. Prozatím můžeme promyšlet, jaký ohlas by měla hra s mezináboženským podtextem „Moudrý Nátan“ nebo vzájemné návštěvy na bohoslužbách či modlitbách a společné slavení náboženských svátků různých náboženských tradic. V Drážďanech mají oba projekty velký úspěch i mezi nevěřícími obyvateli, proto je velkou výzvou, zda je nezkusit i u nás.

Celá naše výprava byla velmi požehnaná – počasí se vydařilo, výstava byla skutečně krásná, mnohé jsme se dozvěděli a hlavně mohli strávit společný den.

Jistě to tedy nebylo naposledy, co jsme takto mezinábožensky někam vyrazili. Už se nabízí několik dalších destinací či událostí.

Budete-li mít zájem se napříště připojit, nahláste svůj kontakt do informačního kontaktního seznamu na dekanovska.k@seznam.cz, ať vám žádná pozvánka neutěče!

Kateřina Děkanovská

HESLA JEDNOTY BRATRSKÉ

Když na mapě vedete přímkou mezi severními okraji výběžků šluknovského a frýdlantského, najdete uprostřed městečko jménem Herrnhut (Ochranov), založené v roce 1722 a známé jako základ Obnovené Jednoty bratrské z roku 1729. Již v roce 1732 započala její misie do Evropy a do zámoří. Mezitím se stalo něco pozoruhodného. Obyvatelé, členové církve, dostávali od určité doby každý den lístek s vylosovaným biblickým veršem pro společné požehnání. V roce 1731 byla poprvé vytištěna tato hesla s verši pro celý rok. Od té doby se rozšířila hesla nejenom do provincií světové Jednoty bratrské (Unitas fratrum), ale stala se požehnáním pro čtenáře i mnoha jiných církví. Současně jsou vydávána ve více než padesáti jazycích světa. Hesla jsou losována každo-

ročně v sídelní budově Jednoty bratrské zmíněného Herrnhutu, letos 14. dubna pro rok 2014. V zasedací síni na širokém stole je umístěno osudí, elipsovité ozdobná kovová nádoba s přibližně 1800 tuhými papírovými lístky, označujícími číslem příslušný starozákonní verš. Losujících je šest, jsou rozděleni po dvou do třech skupin, každá pro třetinu roku. Losující vyloví lístek a přečte nahlas číslo, podle kterého příslušný členka církevního zastupitelstva určí z černě vázaného se-znamu příslušný verš. Losující podle pořadí zřetelně přečte druhá členka církevního zastupitelstva. Dvojice losujících se vystřídají přibližně po hodině a celý obřad včetně ranní pobožnosti trvá asi čtyři hodiny (8 – 12). Později se ke starozákonním hes-

lům volí vhodný protějšek z Nového zákona.

Mnoho let se podílím na převodu hesel do českého jazyka a dostalo se mi cti být zařazen do druhé skupiny (květen – srpen).

Ochranovský seniorát Českobratrské církve evangelické dostává úředně v předstihu německý originál s použitím převážně Lutherské bible. Pro naši potřebu slouží překlad kralický nebo ekumenický. Pro neděle a svátky jsou připojeny sloky písní ze zpěvníku bratrského, evangelického a husitského. Hesla jsou označována jako Bible po kapkách. Protože při své práci na heslech jsem nucen se každým veršem zabývat hlouběji, mohu tím více vděčně ocenit jejich požehnání.

Miroslav Matouš

Svědectví o Boží lásce

Sestry a bratři,
rád bych se s vámi podělil o svědectví z naší rodiny. Chtěl bych vás jím povzbudit a hlavně pak poukázat na to, jak moc skvělého a milujícího Otce máme v nebesích. Moje žena Veronika otěhotněla. Bylo to velmi chtěné a očekávané miminko. Nicméně již v 15. týdnu těhotenství přišla první špatná zpráva – tzv. tripple test nedopadl dobře. Lékař nás odkázal na odběr plodové vody. Prý by se mohlo jednat o nějakou genetickou vadu, což je lepší vyšetřit a popřípadě přerušit těhotenství. Toto pro nás bylo zcela nemyslitelné. Pán nám dopřál zplodit nový život, tak jsme jej přeci nemohli nechat „odstranit“ jen proto, že by mohl být nějakým způsobem postižený. Odběr jsme razantně odmítli. Těhotenství pokračovalo a ve 23. týdnu přišla další špatná zpráva. Při rutinním vyšetření lékař zjistil, že miminku hrozí akutní předčasný porod v týdnu, kdy by jej ještě nebylo možno zachránit. Byl to šok! Následovala okamžitá hospitalizace a na druhý den plánovaný složitý operační zákrok, který doprovázela možnost fatálních rizik pro miminko. Na úspěch operace nám pan primář dal pouhých 20 %. Taktéž možné pooperační komplikace byly nebezpečné a velmi reálné. V ten den jsem začal hledat u Boha pomoc jako snad ještě nikdy v životě. Kontaktoval jsem mnoho křesťanů a prosil o přímluvné modlitby. Prosil jsem vroucně Boha, aby vedl myšlenky i ruce lékařů a všech zdravotníků, aby zamezil všem peroperačním i pooperačním komplikacím. A stalo se tak. Bůh vyslyšel naše modlitby. Zákrok dopadl nadmíru dobře. Bez jediného závažnějšího problému! Žena se rychle zotavila a těhotenství pokračovalo dál. Když se dostala do 37. týdne, šla do nemocnice na kontrolu a naplánování porodu. A přišla další zdrcující zpráva. Podle vyšetřujících lékařů mělo miminko špatně vyvinuté břicho a nějaký nepoměr mezi končetinami... Po několika hodinách následoval akutní porod „císařským řezem“ a narodila se nám krásná a ZDRAVÁ holčička! Považujeme to za veliký Boží zázrak a tímto svědectvím vyjadřujeme našemu nebeskému Otci VELIKÝ dík.

Bůh je dobrý a miluje nás jako své děti – jsme jeho dětmi! Prožili jsme s manželkou i další rodinou velice složité a nejisté období plné těžkých chvil, výher a následujících o to těžších pádů. Dalo by se říct, že jsme procházeli údolím stínu, ale přimkli jsme se k Bohu, jednoduchou, prostou vírou a on nás bezpečně provedl. Díky tomu také jeden ze členů naší rodiny začal uvažovat o tom, že „nějaký“ Bůh asi opravdu bude, a věřím, že až přijde správný čas, svěří svůj život do jeho milujících rukou. Věřím také, že toto pravdivé svědectví může být inspirující a povzbuzující i pro další lidi. Kéž v něm čtenář spatří jasný důkaz jeho lásky a dobroty.

Aleš Toman

Z kazatelského plánu

ČTVRTÁ NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja.

ŽALM 98,1.2

První čtení z Písma: Skutky 7,55–60

Tužby:

2. Abychom byli pravými ratolestmi vinného kmene – Ježíše Krista, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom jako Kristovo tělo dosvědčovali to, co vyznáváme, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, dej nám poznávat tvého Syna Ježíše Krista. Ať je naší cestou, pravdou a životem. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána.

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 2,1–10

Evangelium: Jan 14,1–14

Verš k obětování: Žalm 66,1–2.16

Verš k požehnání: Jan 10,11.17

Modlitba k požehnání:

Hospodine, Bože náš, děkujeme ti za tvé svaté dary, které jsme vírou přijali. Ať jsme jimi očistěni od našich hříchů. Stůj při nás, ochraňuj nás a daruj nám své požehnání. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 85, 110, 116, 147, 160, 185, 287

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 5 Listy sedmi církvím

Ale obraz jde ještě dál. Božská patronka Smyrny Kybele byla po svém zmrtvýchvstání korunována kruhem z cimbuří a věží. (Podle Ovidia byla tak ztotožňována s první babylónskou královnou Semiramis, která obklopila Babylon zdi z cihel a věží.) Křesťan, který prochází mučednictvím, bude také korunován. Ten odkaz má ještě další význam. Nádhermé budovy, které kruhem obkličovaly kulatý kopec Pagosu, byly běžně popisovány jako „koruna Smyrny“. Obyvatelé Smyrny se chlubil touto „korunou“ do té míry, že Apollonius z Tyany jim radil, aby se raději zabývali vlastním charakterem než slávou města. Řekl: „Je krásnější nést korunu

lidí než korunu sloupoví, obrazů a zlata.“ Koruna byla běžným tématem města. Kristus slibuje nevadnoucí vavřínový věnec, nikoli pozemskou korunu nebo slávu, ale vítěznou korunu života: „Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.“ Být vítězem ve Smyrně znamenalo být připraven na smrt a mučednictví. Člověk může přijít o svou pověst, o majetek a dokonce i o život. „Vítěz může zemřít při mučení, které mu dábelská zloba lidí prodlužuje – jsou to nepřátelé, kteří se zrakem pasou na jeho bolesti a mají zvrácenou radost z jeho krve – ale on si je jist, že mu druhá smrt neublíží“ (Scototy). Ten pravý a plný život je za touto pozemskou smrtí.

V názvu církve (Smyrna) zaznívá slovo myrha – což je aromatická arabská pryskyřice, která se užívala k balzomování mrtvých. Smrt se nese jako podtón celým listem, ale poslední slovo má naděje na život. Druhá smrt vítězi neublíží.

(Na doplnění si přečti heslo Smyrna v Biblickém slovníku A. Novotného, 2. díl, Kalich, Praha 1956, str. 928-929.)

Frederick A. Tatford,
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
nakl. Pickering and Inglis Ltd.
London 1. vyd. 1947, paperback
vyd. 1969, reprint 1970 a 1971
Zkrácený překlad: Jiřina Kubíková

Nad Písmem

NUŽE

Jáhen Štěpán má svátek hned po oslavě narození Ježíše, aby si lidé, rozněžnění nad betlémským dítětem, neodkladně uvědomili, že narozený je Pán, a přijmout jej opravdu za Pána znamená být jeho svědkem. A nadarmo v řečtině slovo „svědek“ neznamená zároveň mučedník. Toto téma je možné otevřít kdykoli během církevního roku (jak se v adventu připravují přijmout Pána, jak jsem jej přijal v době vánoční, jak jsem se Pánu zpronevřoval v době postní, jak jsem v síle Ducha svatého svědčil o Pánu v době svatodušní). Nyní v době po Velikonocích je to o následování Pána v utrpení, a tedy ve slávě.

Štěpán posloužil členům židovské rady nezkrasleným pravdivým odhalením: „Jste tvrdošíjnější a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové.“ (Sk 7,51) Jestliže ve světle tohoto Štěpánova výroku nebudeme zkoumat sami sebe, čteme z Bible zbytečně i zbytečně kážeme. Říkám to s vědomím, že ne jeden bude v duchu zuřit a zlosti zatínat zuby.

Když nás ještě ve stavu nevědomosti letmo napadlo, že by mohlo být zajímavé trochu poznat křesťanství, to se nás lehce dotknul Duch svatý. Když jsme porozuměli úžasné křesťanské zvěsti, to nám byl k službám Duch svatý. Když jsme se dali pokřtít, Duchem svatým jsme byli přivtělení ke Kristu a jeho církvi. Biřmování, pokud je tím, čím má být – křtem Duchem svatým, nás duchovně uzpůsobí a vybaví k výrazné svědecké službě. Jestliže jsme se pokáním až do morku kostí vyčistili a pro Ducha svatého uprázdnilí a otevřeli, dojde k naplnění Duchem svatým. A děje se tak, že činíme skutky, které nám Bůh připravil.

Výsledkem je zážitek Štěpánův: „...plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a ušel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží...“ V apoštolském krédu vyznáváme: sedí po pravici Boha Otce. Teď Pán Ježíš povstal, aby Štěpána přivítal. Ten se během kamenování modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ A také: „Pane, odpusť jim tento hřích.“

Štěpán získal nebeskou odměnu, ale jak dopadne mládenec Saul, který hlídal pláště asistentům popravy? Už teď musel být mocně zasažen svědectvím křesťanského mučedníka Štěpána.

Jsmeli už podobní Štěpánovi, máme přirozeně poslání svědčit Saulům. Kéž se jim toho dostane již v mládeneckém věku. Můžeme jim být zneklidňující otázkou. Duch svatý jim zprostředkuje odpověď: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ To pěkně děkuji, pomyslí si adept křesťanství, jít k Otci cestou Štěpánovou. Jen se, příteli, upokoj, nemusíš to být zrovna ty, komu se dostane takové cti. V bitvě bojují všichni vojáci, ale jen někteří jsou vyznamenáni. Můžeš být řadovým vojáčkem, jakých je mnoho.

„V domě mého Otce je mnoho pří-

bytků... Jdu, abych vám připravil místo.“ Pán Ježíš pro tvou spásu už všechno udělal. Přijmi vírou jeho dar spásy a uživej si odhazování špatnosti, lsti, přetvářky, závisti, pomlouvání a jako novorozené dítě měj touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku Božího Slova, abys z počátečního dětského období vyrostl v opravdovou křesťanskou osobnost. Budeš použitelný ke stavbě duchovního domu – církve Kristovy, a získáš podíl na jejím obecném kněžství. Budeš živým svědectvím o mocném skutku Božím, o svém povolání ze tmy do podivuhodného světla. To už jistě nějakou dobu využíváš Kristova zaslíbení: „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.“ (J 14,13)

Stanislav Jurek

Stejně tak jako za časů proroků Izraele nebo v době Jana Křtitele, tak i DNES tvůj soud, Hospodine, spočívá v tom, že tvé slovo lidem zacpalo jejich uši a zatvrdilo jejich srdce, aby očima neviděli, ušima neslyšeli, srdcem nepochopili, neobrátili se k tobě a nebyli uzdraveni...

Jestliže ty, Bože, odtrániš srdce kamenné, člověk ztrácí svou nechápavost a mění se v bytost chápavou...

a víra, že Bůh je Pán a Soudce světa, je vírou, která dává naději, zbavuje strachu a chrání člověka před svévolí a vzpourou.

I my vyznáváme, že ty, Hospodine, jsi skála našich životů, tvůj soud je znamením tvé lásky a tvůj Syn, Ježíš Kristus, je světlem uprostřed temnoty, ve které svět se nachází, a proto jsme DNES tebou zastaveni a osloveni, abychom se stávali lidmi moudrými, kteří vědí, že spásení je velká tvá myšlenka, ne lidská, nesmírně hluboká, a zkušenost víry je pouze brána, skrze kterou tvá milost přichází do roviny lidského života, tvůj duch nás vede k tomu, abychom přemýšleli o tom, že ty, Stvořitel, jsi se nám, svému stvoření, cele vydal v Ježíši Kristu a my jsme byli povoláni k tomu, abychom se cele vydali tobě a složili v tebe veškerou důvěru, abychom i DNES přiznali před tebou, že v našich životech jsou místa, kam víra ještě nepřišla, místa, kterých se Boží život nedotkl, abychom celým životem vyznávali: „JÁ A MŮJ DŮM CHCEME SLOUŽIT HOSPODINU,“ a tak se stávali průlomem tvého království pokoje na zemi. Amen

Hana Vítová

NAŠE RECENZE HLEDÁNÍ CESTY SVĚTLA

**MIROSLAV MATOUŠ:
PUTOVÁNÍ ROSOU I PRACHEM**

Miroslava Matouše, básníka a faráře naší církve, jistě není třeba představovat. Jeho krásné verše tak činí za něj. Ovšem pouze prostřednictvím vzletných básní nemůžeme vidět jeho lidský život, plný zajímavých příhod a setkání s významnými osobnostmi. Takový obraz nám nabízí nové rozšířené vydání jeho životopisu – Putování rosou i prachem.

Od vydání první verze uplynulo již pět let. Kniha nabyla na objemu; zdá se, že pouze o sto stran, ale při pohledu na sazbu je jasné, že nového přibylo mnohem víc. Potkáváme tak další osobnosti, se kterými bratr Matouš hovořil (konal například anketu o smyslu života). Těm, kdož se vyskytli již v minulém vydání, dopřává autor mnohdy více prostoru. Z velikánů, které si pamatujeme ze školních lavic jako svým způsobem neživé paměťhodností, se tak stávají živí lidé. Najdete zde např. Petra Bezruče, Fráňu Šrámka, J. B. Foerster a Přemysla Pittera; básník však vzpomíná i na známé postavy z naší církve.

Přibylo i veršů a obrázků, především autorových vlastních. Kresby, často

krajinky, se hodí k textu dobře; doplňují vidění světa, které nám autor předkládá slovy. Miroslav Matouš má přírodu rád, ba snad víc než to. Častokrát se z toho vyznává a neopominá dodat své varování: ničme si naši zemi. Vždyť jak jinak by v dnešním uspěchaném, přetechizovaném světě přežila lyrika, jak dětská, tak lidová?

Velkou předností tohoto životopisu je, že se vlastně jako životopis na první pohled netváří. Text je příjemně rozčleněn do 33 kapitol a ty následně do podkapitol, které plynou chronologicky, ale také volně a lehce; nejde o pouhé řazení událostí, jak následovaly po sobě. Sledujeme například, jak se básnickým mládím proplétají válečné události a seznamuje se se svou budoucí manželkou, abychom jej následovali do Prahy na vysokoškolská studia, jež jsou mu ztížena dalším novým režimem. Běh dění se pozvolna přelije do prvního setkávání s osobnostmi veřejného života a k působení v církvi. Sepětí skutečné historie s lidským osudem přináší v této knize suchým faktům zcela nový rozměr.

Před několika lety jsem četla první vydání životopisu bratra Matouše – ještě poměrně útlé a ve žlutém přeba-

lu – a už tehdy jsem se obdivovala tomu, co vše autor ve svém životě dokázal, nebo naopak musel vydržet. Když jsem brala do ruky nové zelené vydání, věděla jsem, že za jedno odpoledne knihu rozhodně nepřečtu. Není to jazykem – ten je přirozený, svěží a úpravný, jak se na básníka sluší. Tento životopis zkrátka není komerčním čtením, které rychle zhltnete a brzy zapomenete. Provokuje vás samotné k přemýšlení i ke vzpomínání. A působí o to silněji, že nejde o nic vymyšleného; je to vyprávění o lidech z masa a kostí, kde vypravěč prochází jakoby mimochodem.

Jistě se v životopisech častokrát stává, že autor píše zejména o sobě a všechny aktéry svého životního příběhu sráží na úroveň komparsu. To však není případ Miroslava Matouše. Prostor, který v jeho biografii dostávají ostatní lidé, vlastní rodinou počínaje přes slavné osobnosti až k těm „běžným“ občanům, je pozoruhodný. Doporučila bych tuto knihu všem, kdo si rádi u čtení popřemýšlí spolu s autorem.

(Životopis „Putování rosou i prachem“ si můžete objednat v Blahoslavu.)

Petra Štěpánová

Životní jubileum prof. Zdeňka Sázavy

Koncem června oslaví prof. ThDr. Zdeněk Sázava významné životní jubileum. Husitská teologická fakulta Univerzity Karlovy se rozhodla připomenout jeho osmdesátiny na setkání, které se konalo 11. května ve velké aule. Tu zaplnili jeho žáci a kolegové z fakulty i spolupracovníci z úřadu ústřední rady, kde jubilant řadu let pracoval v ekumenicko-zahraničním odboru.

O díle prof. Zdeňka Sázavy, které představuje mj. dlouholetá práce na katedře biblistiky, spolupráce na ekumenickém překladu Bible, stovky článků v odborném tisku i v Českém zápase, desítky vydaných publikací... hovořil současný vedoucí katedry biblistiky Mgr. Jiří Beneš, ThD. Práci v církvi připomněl bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta. Jubilantovi blahopřáli i pražský biskup doc. ThDr. David Tonzar, ThD. a děkan Husitské teologické fakulty UK prof. ThDr. Jan B. Lášek. Prof. Zdeňka Sázavu jistě potěšila i účast dvou bývalých bratří patriarchů Mgr. Vratislava Štěpánka a Mgr. Josefa Špaka.

(red)

ŠEDÁ JE VŠECHNA TEORIE...

Dokončení ze str. 1
kdo vytváří, a toho, koho oslovuje. Od obou stran se vyžaduje jistá pokora. Evangelium je především o slově, dnes je však slovo v pozadí a převládá obraz, což s sebou nese jistá nebezpečí.

Bratr prof. Zdeněk Kučera zastoupil Husitskou teologickou fakultu s příspěvkem Budoucnost naší církve. Odpověď nabídl v inspiraci myšlenkou T. G. Masaryka, že společnosti se sdružují ideály, z nichž vznikly. U zrodu naší církve stála nikoli právní či nauková potřeba změny, ale existenciální zasažení člověka v celé jeho bytosti vyžadující reflexi, obrat k demokratickému duchu a svobodě svědomí; touha po čistém, lidovém společenství, prostém feudálních aspektů struktury. Cestou do budoucnosti je otevřít se lásce Boží, která vstoupila v Ježíši Kristu, jiný recept neexistuje. Řešení není manažerské

vedení ani I. Vatikán, ale pastýřská péče, osobní rozhovor. Pokud náboženství obecně bude plnit svou funkci, pak skutečně poroste jeho význam i společenská prestiž konfesijních společností.

Také doc. Jiří Vogel působí na Husitské teologické fakultě. Na konferenci pojednal o svobodě svědomí, principu, jenž se dostal do řady právních a ústavních dokumentů včetně Deklarace lidských práv a je jedním z hlavních principů naší církve. Jistý konfliktní prvek, který s sebou nese, bychom měli ocenit - je to návrat k biblickému myšlení.

Speciální blok byl věnován tématu křesťané v policejních službách. Pozvání zasvěcení hosté vysvětlili, proč a jakým způsobem duchovní spolupracuje s policií a jaké jsou předpoklady takové služby - pomoci: řádný zaměstnanecký poměr, příprava v rovině profesní, přehled v trestním

řízení, výcvik v krizové intervenci, základní výcvik se zbraní apod. Mjr. J. Laňka z útvaru rychlého nasazení prozradil, že víra je u jeho kolegů záležitostí spíše skrytou, nemluví se o ní. Nicméně, v těchto dnech vznikla Křesťanská policejní asociace, která sdružuje asi 60 lidí.

Br. David Smetana se zamyslel nad postavou biskupa a jeho vztahem k duchovním – zprvu prostřednictvím obecnějšího shrnutí, v němž zmínil příslušné biblické pasáže charakterizující tuto funkci, řády naší i jiných církví, a poté připojením několika osobních postřehů a vlastních „návrhů“: uvítal by například pravidelné vizitace sboru, hovory s členy rady starších, s partnerem duchovního. Jako hlavní náplň biskupského poslání vnímá budování těla Kristova, vyučování pastýřskou a pastoračně-kárnou službou.

Vítek Vurst z Církve adventistů sedmého dne na několika fotografiích demonstroval laické aktivity své církve, namířené k dětem (včetně romských) i dospělým.

Přínosy aktivního působení duchovního v politickém prostoru shrnula sestra Hedvika Zimmermannová; zmínila například možnost ovlivnit „věci veřejné“ ve prospěch občanů v konkrétním městě, hájit zájmy neziskových organizací, poskytovat sociální pomoc těm, kdo ji potřebují. Další, neméně zajímavých témat se dotkli Pavel Kolář (Křesťanská spiritualita) a Tomáš Altman (Reflexe výsledků sčítání lidu pro naši církev), což v celkovém harmonickém duchu přispělo k výjimečné atmosféře přátelského a poučného setkání.

Hana Rohličková

Klára Břeňová

Sborový den v Náchodě

Druhou květnovou neděli tradičně pořádá náboženská obec v Náchodě sborový den při příležitosti svátku - Dne matek. Letos byli pozváni pěvecký sbor pro duchovní hudbu z Ostravy a účastníci varhanických kurzů Církve československé husitské, aby společně zazpívali známé duchovní písně.

Sborový den byl zahájen bohoslužbou v Husově sboru, při které zazněla Missa brevis od skladatele Zdeňka Lukáše, varhaního doprovodu liturgie se ujal Václav Kovalčík.

Poté následovalo přátelské posezení s občerstvením ve Farskému síni, kde se sešli nejen členové náboženské obce, ale i zpěváci a měli možnost se

blíže seznámit. V odpoledních hodinách se konal koncert, na kterém zazněly mj. staročeské chorály, Janáčkovy Ukvalské písně či úprava lidových písní. Koncert řídili Pavla Dědičová a Zdeněk Kovalčík.

Na závěr zbývá poděkovat především bratru faráři Zdeňku Kovalčíkovi, který se nejvíce podílel na uspořádání tohoto krásného dne. Poděkování patří i náboženské obci, která se o zpěváky velice dobře starala, a nakonec i všem zpěvákům, kteří svým uměním a ve svém volném čase rozdávají radost ostatním lidem.

18. Kurz varhaníků a zpěváků naší církve přede dveřmi

Místem letošního setkání varhaníků a zpěváků naší církve se stává poprvé Hradec Králové, a to ve dnech 5. srpna - 13. srpna. Jeho vedoucími je už poosmnácté Zdeněk Kovalčík a spirituálem bratr emeritní patriarcha Josef Špak. Kurz se koná pod patronací královéhradeckého biskupa br. Štěpána Kláška a je otevřen zájemcům z celé církve - začátečníkům i pokročilým.

Sraz účastníků bude v odpoledních hodinách (do 17 h) v pátek 5. srpna v prostorách Diecézní rady v Hradci Králové, Ambrožova ul. 728.

V sobotu se uskuteční poznávací zájezd, v neděli oslavíme den Páně s členy královéhradecké náboženské obce, očekává nás pak prohlídka místních památek a nedělní večer zakončíme biblickou večerí.

Vlastní práci zahájíme od pondělí 8. srpna. Setkáme se při ranních a večerních pobožnostech, jež povede bratr Josef Špak a u varhan se budou střídát frekventanti kurzu. Dopoledne budeme individuálně nebo ve skupinkách pracovat u varhan, odpoledne zaplní společný zpěv včetně hlasové výchovy, vzdělávací přednášky ke službě varhaníka v církvi s nácvikem antifon a responsorií.

Vše bude směřovat k našemu tradičnímu koncertu účastníků kurzu, který se uskuteční ve Sboru Kněze Ambrože v pátek 12. srpna v 19 h. Kurz bude ukončen v sobotu 13. srpna songovou bohoslužbou a společným obědem.

Prosím účastníky, aby si vzali s sebou kromě dobré nálady Zpěvník, Liturgii, vlastní notové materiály (ať už pro varhany či zpěv).

Přihlášky zašlete vedoucímu kurzu - e-mail: nocsh.kov@seznam.cz, do 31. května na adresu Náboženská obec Církve československé husitské v Náchodě, a od 1. června pak na adresu náboženské obce ve Zlíně - uzávěrka přihlášek je 20. června.

Kurzovné je stanoveno ve výši 3 000 Kč (ubytování, stravování, poznávací zájezd).

Zájemce odkazují na webové stránky kurzu: www.varhanicky.kurzhus.cz, kde je možno vyhledat fotografie i nahrávky našich koncertů z předchozích kurzů.

Srdečně zve a na setkání v Hradci Králové se těší

Zdeněk Kovalčík

